

6. Ali se pojem predpisov skupnosti iz člena 3(4) Direktive 2005/29/ES nanaša samo na določbe iz evropskih uredb in direktiv ter na predpise, na podlagi katerih so bile te neposredno prenesene, ali pa se vključijo tudi zakonodajne in regulativne določbe, s katerimi se izvajajo načela evropskega prava?
7. Ali načelo specialnosti iz uvodne izjave 10 in člena 3(4) Direktive 2005/29/ES, člena 20 in 21 Direktive 2002/22/ES ter člena 3 in 4 Direktive 2002/21/ES ⁽⁴⁾ nasprotujejo razlagi ustreznih predpisov za prenos v nacionalno pravno ureditev, in sicer razlagi, da je treba vsakokrat, ko se v reguliranem sektorju, v katerem velja sektorska, potrošniška ureditev z dodelitvijo regulativnih in sankcijskih pristojnosti sektorskemu organu, ravnanje, ki ga je mogoče opredeliti kot „agresivno prakso“ v smislu členov 8 in 9 Direktive 2005/29/ES, ali „v vseh okoliščinah agresivno prakso“ v smislu Priloge I k Direktivi 2005/29/ES, uporabiti splošno ureditev o nepoštenih poslovnih praksah, in to tudi če obstaja sektorska ureditev, ki je bila sprejeta za varstvo potrošnikov in temelji na predpisih prava Unije, ki celovito ureja navedene „agresivne prakse“ in „v vseh okoliščinah agresivne prakse“ ali pa navedene „nepošteno prakse“?

⁽¹⁾ Opomba: tu je bilo uporabljeno zaporedno oštevilčenje vprašanj za predhodno odločanje, ki se razlikuje od oštevilčenja v predložitveni odločbi, v kateri sta bili predstavljeni dve skupini nezaporedno oštevilčenih vprašanj

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽³⁾ Direktiva 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) (UL L 108, 24.4.2002, str. 51).

⁽⁴⁾ Direktiva evropskega parlamenta in sveta 2002/21/ES z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL L 108, 24.4.2002, str. 33).

Pritožba, ki jo je Republika Poljska vložila 30. marca 2017 zoper sodbo Splošnega sodišča (deveti senat) z dne 19. januarja 2017 v zadevi T-701/15, Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (Lubelska)

(Zadeva C-162/17 P)

(2017/C 239/28)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Pritožnica: Republika Poljska (zastopnik: Bogusław Majczyna)

Druga stranka v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino

Predlogi

- sodba Splošnega sodišča (deveti senat) z dne 19. januarja 2017, Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (Lubelska), T-701/15, naj se v celoti razveljavi;
- zadeva naj se vrne v ponovno odločanje Splošnemu sodišču;
- vsaka stranka naj nosi svoje stroške.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Republika Poljska predlaga, naj se sodba Splošnega sodišča (deveti senat) z dne 19. januarja 2017, Stock Polska/EUIPO – Lass & Steffen (Lubelska), T-701/15 (EU:T:2017:16), v celoti razveljavi, zadeva pa naj se vrne v ponovno določanje Splošnemu sodišču.

Z izpodbijano sodbo je Splošno sodišče zavrnilo tožbo družbe Stock Polska z o.o., s sedežem v Lublinu, zoper odločbo odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (UUNT; zaradi spremembe imena v nadaljevanju: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino – EUIPO) z dne 24. septembra 2015 v zadevi R 1788/2014-5, s katero je bila potrjena odločba EUIPO z dne 14. maja 2014 o zavrnitvi prijave znamke Evropske unije družbe Stock Polska z o.o.

S sodbo Splošnega sodišča in predhodno odločbo EUIPO je bila prijava znamke „Lubelska“ zaradi njene podobnosti z znamko „Lubeca“, na podlagi katere obstaja verjetnost zmede za javnost v Nemčiji, kjer prejšnja znamka „Lubeca“ uživa varstvo, glede izvora s tem znakom označenega blaga v skladu s členom 8(1)(b) Uredbe Sveta (EU) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Unije zavržena.

Republika Poljska zoper izpodbijano sodbo uveljavlja te tožbene razloge:

1. Kršitev člena 8(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Unije ⁽¹⁾, ker ni bila izvedena nobena celovita presoja obstoja verjetnosti zmede na podlagi celovitega vtisa v zvezi z razlikovalnim učinkom in prevladujočim elementom, zlasti zato ker se je presoja podobnosti znaka s prejšnjo znamko brez podlage opirala na en element tega znaka (besedni element).

Splošno sodišče naj bi neupravičeno potrdilo možnost, da se pri presoji podobnosti dveh znamk upošteva le del sestavljene znamke (besedni element) in se primerja z drugo znamko, pri tem pa se izvzame grafični element, brez da bi bilo predhodno ugotovljeno, da je besedni element prevladujoči element in da je grafični element brez pomena. Splošno sodišče je zgolj ugotovilo, da ima grafični element omejen razlikovalni učinek, pri tem pa ni upoštevalo, da omejen razlikovalni učinek tega elementa znaka nujno ne pomeni, da ta element ni prevladujoč .

2. Kršitev člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in načela enakega obravnavanja, dobrega upravljanja in pravne varnosti, saj ni bilo upoštevano, da je EUIPO odstopil od svoje prejšnje prakse odločanja, ki je določena v njegovih smernicah, zaradi česar je prišlo do kršitve te prakse odločanja.

Splošno sodišče ni upoštevalo, da je EUIPO v zvezi z uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 odstopil od svoje prejšnje prakse odločanja, ki je določena v njegovih smernicah, in ni navedel nobenih posebnih okoliščin, ki bi upravičevale to odstopanje.

3. Kršitev člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009, saj so bila pri presoji verjetnosti zmede kot pravilna dejstva ugotovljena dejstva, ki niso splošno znana, niso pa bila upoštevana splošno znana bistvena dejstva, zaradi česar so bila dejstva in dokazi izkrivljeni, ker

- a) se je za splošno znano dejstvo štelo, da povprečni nemški potrošnik ne pozna pomena imena „Lubeca“, saj stopnja poznavanja latinskih imen mest (npr. Lubeca) ni povezana s stopnjo znanja latinščine kot take, poleg tega pa potrošniki alkoholnih pijač poseben pomen pripisujejo geografskemu izvoru teh pijač;

- b) se je za splošno znano dejstvo štelo da je grafični element v obliki krone pri označevanju alkoholnih pijač na splošno uporabljen.

4. Kršitev obveznosti obrazložitve pri uporabi člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ker

- a) ni navedeno katere elemente znaka je Splošno sodišče štelo za prevladujoče,

- b) niso bile navedene okoliščine, ki utemeljujejo tezo, da pomen besede „Lubeca“ povprečnemu nemškemu potrošniku ni znan.

⁽¹⁾ UL L 78, str. 1.